

РЕШЕНИЕ

№ 2382

гр. София, 07.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева
Мария Стоева**

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1167** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Началника на 02 РУ-СДВР, чрез пълномощника Д. Б., срещу решение № 4335/14.11.2022 г. по анд № 3793/2022 г. на Софийския районен съд, НО, 110 състав.

С решението съдът е отменил наказателно постановление /НП/ № 1020/01.10.2021 г., издадено от ВПД Началник на 02 РУ-СДВР, с което на Г. Н. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл.64, ал.4 ЗМВР е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева за нарушение на чл.64, ал.4 ЗМВР.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на въззивното решение. Иска се НП № 1020/01.10.2021 г. да бъде потвърдено като изцяло законосъобразно и правилно. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност по отношение на претендираното от насрещната страна пред АССГ адвокатско възнаграждение.

В депозирания писмен отговор по жалбата от ответника – Г. Н. Б., с който същата се оспорва като неоснователна, се сочи, че в хода на административнонаказателното

производство са допуснати съществени по тежест процесуални нарушения, свързани с липсата на съответствие между направеното фактическо описание в АУАН и НП на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено и липсата на съответствие между направеното фактическо обвинение в двата акта с дадената правна квалификация на описаната дейност. Сочи се, че в АУАН като доказателства за извършеното нарушение са иззети данните от личната карта на нарушителя, като АНО е писал в обстоятелствената част на НП изпълнително деяние на нарушение, изразяващо се в непредставяне на документ за самоличност в хода на извършена полицейска проверка, т.е., нарушение, което не е било вменено със съставения АУАН. Излагат се съображения също и за липсата на санкционна разпоредба, въз основа на която е наложено административното наказание глоба в размер на 200 лв. Твърди се, че с допуснатото нарушение е ограничено правото на защита на санкционираното лице до степен на невъзможност да разбере естеството на вмененото му нарушение. По изложените съображения се прави искане за отхвърляне на депозираната касационна жалба, като обжалваното решение на Софийския районен съд бъде потвърдено като правилно.

В съдебното заседание ответникът, чрез процесуалния представител адв. Г., поддържа депозирания писмен отговор на касационната жалба с релевираните в него доводи. Претендира разnosки.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните гласни и писмени доказателства е установил фактическата страна на спора, като е приел, че против Г. Н. Б. е образувано административнонаказателно производство със съставяне на АУАН № 1020/01.05.2021 г. от Д. Н. И., заемащ длъжността: полицай при 02 РУ-СДВР, в присъствието на един свидетел, присъствал при установяване на нарушението и съставяне на акта, също длъжностно лице - С. Г. Т..

Производството е образувано за това, че на 01.05.2021 г., около 02:45 часа, в [населено място], на [улица], не изпълнява многократно издавано по надлежния ред устно полицейско разпореждане, а именно: „С., полиция“ и да преустанови действията си, с което пречи на полицейски орган да изпълнява задълженията си по служба. Актосъставителят е посочил като виновно нарушена разпоредбата на чл.64, ал.1 ЗМВР, както и че като доказателства за извършеното нарушение е иззел данни от л.к. №[ЕИК], издадена на 20.04.2017 г. от МВР-С..

АУАН е надлежно предявен и връчен лично на жалбоподателя срещу подпис на датата на неговото издаване - 01.05.2021 г., без възражения по направените в него констатации. Жалбоподателят не се възползвал от правото си да представи писмени възражения пред наказващия орган в законоустановения срок по чл.44, ал. 1 от ЗАНН. Въз основа на така направените констатации в съставения АУАН компетентно длъжностно лице: ВПД Началник на 02 РУ-СДВР, издал процесното наказателно постановление, с което наложил на жалбоподателя административно наказание глоба

в размер на 200 лева на основание чл.64, ал.4 ЗМВР за нарушение, изразяващо се в това, че на 01.05.2021 г, около 02:45 часа, в [населено място], [улица], при извършена полицейска проверка се установило, че лицето не представя документ за самоличност, с което виновно е нарушило разпоредбата на чл.64, ал.4 от ЗМВР.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал гласни доказателства чрез разпит на свидетеля Д. И. – актосъставител. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че наказателното постановление подлежи на отмяна, тъй като в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени по тежест процесуални нарушения, свързани с липсата на съответствие между фактическото описание в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено, и липсата на съответствие между направеното фактическо обвинение в двата акта с дадената правна квалификация на описаната дейност. Районният съд е установил и допуснато съществено процесуално нарушение, засягащо основното право на нарушителя да разбере какво точно нарушение е извършил и на какво правно основание е наказан.

Настоящата касационна инстанция намира, че решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Софийският районен съд правилно е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя, доколкото между фактическите констатации на обстоятелствената част на акта за установяване на административно нарушение и процесното наказателно постановление действително се установяват съществени несъответствия.

В тази връзка настоящият съдебен състав приема, че правилно СРС е извел извод за липса на съответствие между фактическото описание в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, което е довело до ограничаване правото на санкционираното лице да разбере какво точно нарушение му е вменено и на какво основание е наказано, съответно е възпрепятствало неговата защита. Нарушеното право на защита винаги е основание за отмяна на наказателното постановление, какъвто извод правилно е формирал и районният съд.

Предвид липсата на други възражения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение, и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав приема, че решението следва да бъде оставено в сила като законосъобразно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, съдът приема, че на последния се дължат разноски за адвокатско възнаграждение. Пред настоящата инстанция са ангажирани доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. С оглед направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и на основание чл.63д, ал.2 от ЗАНН, съдът намира, че адвокатското възнаграждение следва да бъде намалено до размера на минимално определеното такова в съответствие с чл. 18, ал. 2 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения, а именно 400 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, Административен съд София – град, XXI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4335/14.11.2022 г. по анд № 3793/2022 г. на Софийския районен съд, НО, 110 състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. Н. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 400 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.